

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 30. marts 2018

Kirke dag: Langfredag/B

Tekst: Sl 22,2-22a; Es 52,13-53,12; Joh 19,17-37

Salmer:

SK: 192 * 197 * 191 * 195 * 208

LL: samme

I de påskedage, vi har haft, har jeg som en rød tråd haft det fokus på teksterne i gudstjenesterne: den ene og de mange. Det fokus kan vi også godt have i dag. Profeten Esajas siger det i de sidste to linier af læsningen om Herrens lidende tjener:

Men han bar de manges synd
og trådte i stedet for syndere.

Jesus er den ene, og vi er de mange.

Dagen i dag hedder på engelsk *Good Friday*. Den gode fredag. Sådan kan den hedde, fordi vi er på den anden side af hele den påske, hvor det hele udspiller sig. Vi er på den anden side af påskedag. Uden påskedag var Good Friday aldrig blevet en lang fredag for os. I de første år efter de dramatiske begivenheder, havde Jesu nærmeste måske markeret dagen i stilhed og gode minder, hvorved det kunne være blevet en lang dag. Men vi var aldrig kommet til at fejre den. Kun fordi det også blev påskedag.

Derfor er vore salmer til i dag heller ikke helt så fyldt med fortvivelse og mismod og håbløshed og magtesløshed, Gudløshed og livløshed, som det må formodes, at de mennesker, der så det, var der, tog del i det, har oplevet. Derfor kan vi begynde gudstjenesten med at synge: Hil dig, Frelser og

Forsoner. Alligevel skal dagen i dag ikke være iklædt lys og fest og farver i ord og toner og udsmykning af kirken. Dagen i dag må godt være lang. Derfor behøver den ikke være langtrukken. Og så alligevel måske.

Dagen i dag, den lange fredag, må godt bære dødens klædedragt i form af fravær af lys og liv. For vi må godt blive mindet om, selv på den anden side af opstandelsen, at det var en ganske alvorlig sag, at Jesus blev korsfæstet. Og vi skal mindes om, at går vi uden om korsfæstelsen, så går vi ikke uden om døden og forbandelsen, vi går uden om livet, nåden og frelsen. Går vi uden om korset, så går vi i dødens og fortabelsens og forbandelsens og forladelsens buldrende mørke, som det skete for Jesus på korset. Vi skal mindes om, at går vi uden om korset, så går vi ikke bare uden om en historisk begivenhed, vi går også uden om denne begivenheds konsekvenser for vore liv. I så fald bliver det, der førte Jesus på korset også, hvad der fører os til døden, men uden opstandelse, håb og liv og lys og nåde. At gå uden om den lange fredag er at fraskrive sig muligheden for, at det bliver en Good Friday. At gå uden om korset er at gå uden om Guds nåde.

Jesus døde på korset for de manges synd. Jesu død på korset er soningen og forsoningen. Jesus tog vores død og forbandelse på sig og gjorde den til sin. Han, alene, den ene, tog de manges skyld. Han alene tog det hele på sig, fordi han er den eneste, der også kan kaste det af sig igen. Han kunne kaste døden af sig. Han kunne kaste skylden af sig, for det var med urette, at han bar den og blev dens offer. Det var uretfærdigt, at han blev straffet. Og samtidig var det den højeste retfærdighed, for han gjorde sig til eet med de mange. Jesus gik ind i vores situation med det for øje, at hvad der gælder for os, skulle gælde fuldt og helt for ham, som var han os. Derfor skulle han forlades af Gud på korset. Han blev offer for det værste, der bor i os mennesker,

da han stod der ene blandt de mange, der forsøgte at retfærdiggøre sig på hans bekostning. De mange råbte i fortvivlelse og harme mod den ene. De dømte ham på det, han havde sagt. Mennesket dømte Guds Søn for det han havde sagt og gjort. For det kunne ikke være rigtigt. En ældgammel problematik. Tilbage i Edens have blev der også sagt: Har Gud virkelig sagt... Ja, det har Han, var svaret, men det var nok ikke det han mente, var undskyldningen. Men Jesus blev meningen med det, Gud havde sagt. Jesus er Guds mening. En mening mennesker ikke brød sig om. En mening mennesker ikke bryder sig om.

Vi bryder os ikke om, hvad Gud siger om os. Vi bryder os ikke om kendsgerningen, at uden Gud, livets Gud, er vi døde, og uden nådens Gud er vi fortabte og prisgivet død og ondskab. Vi bryder os ikke om, at synd og skyld er noget vi skal stå til regnskab for eller betale prisen for. Vi bryder os ikke om, at Gud har ret, ret til retfærdighed. Vi bryder os ikke om, at Guds retfærdighed skal være gældende for os, og vi bryder os heller ikke om, at den skal være gældende for Gud. Gud skal bare være god og kærlig og tage sig godt af os og give os lykke og gode råd i livet. Vi bryder os ikke om Gud, fordi vi i Guds nærhed ikke kan undgå at se, at vi ikke selv er guder, men syndere. Vi bryder os ikke om Gud, fordi vi hos Gud bliver mindet om vor egen magtesløshed og prisgivelse. Fordi Gud siger til os: Uden mig går det ikke!

Menneskets liv, og dermed mennesket, er en slagmark for godt og ondt. Det behøver vi ikke Gud til at fortælle os. Det erfares i enhver dagligdag. Vi skal vælge mellem at gøre godt eller ondt. Vi skal se mennesker ligge døde og sårede efter os. Vi må leve med svigt og løgn som mulige veje, og valgte veje i livet. Vi må leve med sandhed og ærlighed og kærlighed som noget, vi skal vælge til. Vi må leve med næstekærligheden som noget, vi

skal vælge til på bekostning af selviskheden. Men vi kan ikke vælge det gode og livsbekræftende og livsopbyggende, hvis ikke vi kender til de kræfter, der netop er gode, livsbekræftende og livsopbyggende, og, hvis ikke vi kan slippe ud af den tyngende skyld over mislykkede forsøg og valg. Vi kan ikke leve, hvis ikke der er en, der kalder os til livet i dets herlighed, glæde og lys. Vi kan ikke leve uden livet som perspektiv. Og uden Gud er kun døden livets perspektiv. Uden Gud er kun fortabelsen perspektivet.

Og, hvis ikke andre ved det, så ved Gud Herren det. Gud kender konsekvenserne af synden og døden og skylden i vore liv. Gud kender konsekvenserne af, at mennesket har mistillid og mistro eller vantro til Gud Herren. Gud Herren kender det, indser det, og handler på det. For Gud Herren kender også sit eget forhold til synd og død og skyld. Det har ødelagt Guds billede. Det har bragt noget ind mellem mennesker og Gud på en sådan måde, at vi ikke længere kan se hinanden i øjnene, så at sige. Mennesket må skamme sig og slå øjnene ned; Gud Herren må vredes i sin retfærdighed og vende blikket væk.

Derfor korset. Uden korset, vil Gud Herren skulle være til evig tid med sin vrede og uforsonlighed; men også med sin sorg over vantro, mistro, synd og død og menneskets fortabelse og forbandelse i dette. Og hvem er den far eller mor, der ikke gør alt for at hjælpe sit hjælpeløse barn? Hvor meget mere så ikke Gud Herren. Fordi vi er Guds eget hjerteblood. Hvert eneste menneske står Guds hjerte så nær, som end ikke et barn sin moders hjerte. Gud Herren vil os, ikke på trods af, hvad vi er, men på grund af, hvad vi er. Fordi Gud Herren ved, at vi har godt af Ham. Vi har godt af at vide os i Guds nærhed. Vi har godt af det bevidste Gudsforhold. Vi har godt af at vide, at Gud vil os i kærlighed. En kærlighed med en livskraft så stor og stærk, at den end ikke brydes i døden, hvilket vi jo ellers ved, at

netop døden er ethvert kærlighedslivs ophør. Gud vil os, fordi vi har godt af det. Gud ved, at livet med Gud har langt større og videre og bedre perspektiver end livet i trods mod Gud. Gud ved, at livet i tilgivelsens, nådens og barmhjertighedens sfære, har langt mere potentiale end det liv, vi selv forsøger at være guder i. Gud Herren ved, at kun i Hans kraft og magt kan vi byde synd og død og skyld trods, for kun Hans kraft er stærkere. Derfor vil Gud Herren os. Derfor korset.

Derfor er korset også et smykke og et kærlighedssymbol. Fordi korset først er et kærlighedstegn fra Gud. Det er først tegnet fra Gud Herren til os på, hvor meget Han elsker. Han gav sin egen søn som offerlam for vores skyld. Det er først og fremmest et tegn til Gud Herren selv, som skal minde Ham om, at Han skal se på os med nåde. Når vi mødes med Gud ved korset, så kan Gud ikke vende sit blik bort i retfærdighed, men må i kærlighed og nåde vende sit blik mod os med velsignelse.

Først dernæst er korset et kors for os at vende os mod og huske på, at synd og skyld fører til død. Vi skal mindes om, at utroskab, mistro og vantro fører til fortabelse og forbandelse. Ved korset mister vi ikke bare livet, men også os selv og vores Gud. Ved korset får vi livet, os selv og vores himmelske Far, Gud Herren.

Korset er for vores *skyld*. Det er også for *vores* skyld. Men korset er først og fremmest for *Jesu skyld*. Dér bragte han Himmel og jord, Gud og mennesker i fællesskab og knuste synd og døds endegyldige magt over os. Ved korset tilhører vi Jesus Kristus, som det blev tegnet og sagt for os i dåben. Han er vor Frelser og Forsoner. Derfor korset.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen